

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני זי"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת ויחי תשפ"א | גליון מס' 274

רבה ד, יב), כי בזכותו של יוסף, היו בני ישראל במצרים, גדורים מאיסורי עריות.

וכך היו דברי יעקב ליוסף: 'הלא מן הדין היה, שתעלה אתה אלי למצרים. אלא שמלכותך מנעה ממך זאת. ואם כן שאתה מלך, וודאי שיש בידך היכולת לעשות. אשר על כן, אל נא תקברני במצרים'.

'שמה תשיבני, כי מוטב שאקבר במצרים, כדי להציל את בני ישראל מן השעבוד. אף אני אענה כנגדך, כי אדרבה! כאשר ראיתי את זוהר פניך המאירות בקדושה, אחר שלא חטאת בעריות, או אז כבר ידעתי לנכון, כי בזכותך יהיו כל ישראל גדורים מן העריות. ולפיכך, אף אמרתי אז, 'אמותה הפעם'.

'כי אחרי שראיתי, איך שיהיו בני ישראל גדורים מן העריות, גם בהיותם בין המצרים שטופי הזימה, אמרתי אל ליבי, כי אין לי לחשוש מהתחלתם של הגלות והשעבוד. וכיון שכן, מוטב שאמותה הפעם' ותתחיל הגלות מיד, כדי שיוזכו בני ישראל מהר יותר, לקבל את התורה ולנחול את ארץ ישראל'.

זאת, משום שהגלות הינה הכרחית, עבור שני הדברים. שכן כבר נודע, כי לא יתכן לקבל את התורה, מבלי שיודרכו ישראל לפני כן בכור הברזל. וכמו כן, לולא הגלות, לא יוכלו להיכנס לארץ ישראל, הנקנית רק בהקדמת ייסורים (ברכות ה.).

(זרע שמשון פרשת ויחי, מאמר ז)

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה.

(כלאסית מז, כח)

יש לנו להתבונן, מדוע הזכירה כעת התורה, את מספר שניו של יעקב במצרים, עם סיכום כל שנות חייו. הלא חלף זמן רב מן הנזכר כאן, עד לעת פטירתו.

ראיה לדבר, כי אחר שציווה את יוסף על דבר קבורתו, נאמר בפסוק (להלן מה, א), 'ויהי אחרי הדברים האלה ויוגד ליוסף לאמר הנה אביך חולה'. וקיימא לן (בראשית רבה מד, ה), 'כל מקום שנאמר אחרי, מופלג'. (-) שכל מקום שמוזכרת בתורה תיבת 'אחרי', פירושה שעבר זמן מופלג, מן המאורע הנזכר קודם לכן).

ויש לומר, שביקשה התורה לרמוז לנו פה, את דברי חכמים (תענית ה:), 'יעקב אבינו לא מת. מה זרעו בחיים אף הוא בחיים'. כי כשם שאחרי שסיכם הכתוב את כל שנות חייו, עדיין המשך יעקב לחיות זמן רב, כך גם אחר פטירתו, תמיד נשאר חי.

(זרע שמשון פרשת ויחי, מאמר א)

אל נא תקברני במצרים.

(בראשית מז, ל)

בשבילך ירדתי למצרים, בשבילך אמרתי אמותה הפעם.

(כלאסית רצה לו, ה)

דברי המדרש אלו, נראים כתמוהים. כי מה הקשר והשייכות, בין שני הדברים הנזכרים, לבין בקשתו של יעקב מיוסף, לבל יקברוהו במצרים.

ונראה לבאר הדברים, בהקדים ארבע הקדמות. א. מה שכתב רש"י בתחילת הפסוק, 'ויקרא לבנו ליוסף - למי שהיה יכולת בידו לעשות'. ב. דברי הש"ך (פרשת ויגש ד"ה ויאמר להם גשו), אשר מן הדין היה, שלא ירד יעקב למצרים, כי אם שיעלה יוסף אליו לארץ כנען. אלא שלא היה יוסף יכול, לעזוב את ענייני המלכות ולצאת מארץ מצרים. ג. מה שהביא הזרע בירך מדברי הזוהר, כי לו היה יעקב נקבר בארץ מצרים, לא היה השעבוד מתחיל לעולם. ד. דברי חכמים (שיר השירים

הלכתא כהנמני

מיום ליום ומחודש לחודש

כסליון ז'רס ה'תשנ"א חספאר סופר על יהודי יסיר ווארט
חרכינו ה'רס ה'תשנ"א ז'רס חספאר סופר
תפוצה ח' כדרא, ולנה הכאה כאותה פרסה נאספו
ידינו לכות הכנסת על ספרו כהנמני סופר ז'רס
הולדת כח. ויהי לאות.

כדומה לכך, סיפור חספאר וזדהים חספאר כל חספאר

הענינה של ההפצה. בנות תשע"ז בחודש יום, שעה זו, י"ג אדר בשעה שבע בבוקר, קיבל יהודה מאיר בחנת חניס את כתו, שיצו הוריה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים.

כעת חיה, באותו זמן בו זכה לסיים בירור מקח הצדיק במסירתו נפש. זכה לקיום ברכתו שהבטיח בני חיי וחיוני.

*

אחות לו ליהודה מאיר ומעובכת שידוך היתה. זמן רב עיבתה הצבירה העליונה מלבוא בכרית האירוסין. זמן רב מאד. אם יהיו הימים דיו והאנשים קולמוסים מי יוכל להיות המבקר שיתנה מוסדות נפשם שזקק יאנום של מצפי השידוך הם והוריהם. חברו הימים לחודשים, החודשים לתקופות והתקופות לנשים ובוסה הישועה לבוא.

יהודה מאיר שדבוק היה בכל מאוואו רוחו ונשמתו בסגולת לימוד ספרי הדרש משנו, דחף את הספרים לבית הוריו, שידלם והשיאם עצה ליישועה להתחמק בספריו. עשו אכן כך ההורים והביאו את הברכה לביתם והחלו לומדים בספר הקדוש בסעודות השבת, בתחילה היה זה פעם כן ופעם לא, אך חיד עם שנקבע הדבר כחוק ולא יעבור זכותה הבת לבוא בכרית האירוסין לאחר ארבע שנות המתנה!.

לא ניתן לצייר עלי אגויל את התרגשות מפתח יהודה מאיר הן המולדת הבת לאחר המתנה והן השידוך האחות לאחר תקופה ארוכה. לא ניתן לחרוט עלי נייר את החיבור הנפשי העמוק שנוצר בינם לבין רבינו הק' בעל ה"דרש משנו" וספריו. מחשיבים הם להפליג את הספרים והעליונות ולשכנע את המצפים ליישועה כי קרובה ישותם בבית הדרשו של בעל ה"דרש משנו". צדיק שזר ובעל השואל ישלם וכו' בני חיי וחיוני טבי וכו' בניס ובני בניס וכו' ובתים מלאים כל טוב. גם עושר גם כבוד לא יסורו מזרעכם". והקב"ה מקיים.

ועתה, יאווני כי יסופר חסדי ה', אביו של יהודה מאיר, עבר תאונת דרכים כאשר רכב אחר נכנס בו חזיתית ורכבו נהפך לגרוטאה, אומנם הוא יצא ללא שריטה וללא פצע, וכשבא לרכב לראות מה שלום הספר הקדוש "דרש משנו" שלקחו עמו, ראה כי גם הספר נשאר עם!!!

לסערת וטלטלת רגש היגיע למערכת "תולדות משנו" (ונתן למעו כ"קול היושעות" עלוה 45) הסיפור ובו יושעה כפולה שכל אחת מהם מדהימה כלאמצעה, וממיימה קריאה רבתי מפי המתוודעים למעשה "כמה גדול כוחו של אותו זקן, אשרי האמונים בו והבטחנות!!"

וכה דבר המעשה: בעוד עסוקים החוני בית ישראל בהכנות קדחניות לחג הפורים המחמם ותיכף בא, עוסק ועסוק יהודה מאיר (שם בדוי) בהפצת ספרי "מגילת אסתר זרע משנו". טבל יהודה מאיר במקוה הדרש משנו, מי הדעת מקיפים לו חיוני ומשמאל, מפנים ומאחור, מעל ומתחת. בהיכן שתפסעהו תראהו עסוק אך ורק במגילות, בהפצת כאלף הספרים לכל רחבי הארץ. בשכבו ובקומו, בשבתו ובלכתו, בשיחו ובשיאו הדרש משנו עמו. אם תשיין בחוחו באותם הימים, לו תזליח לחדור לעמו, תראה שם רק זרע משנו, הא ותו לא.

מכבר ומקדם ומזמן רב טורח הוא רבות למען הפצת גיליונות השבועיים של הדרש משנו, נפשו קשורה בו ואליו הוא נועא את נפשו, אך באותו אדר של שנת תשע"ו הוסיף אהבה על אהבתו וטרחו על טרחו ונטל בפכו ועל שכחו את זכות חלוקת הספרים לחנויות הספרים שבעל רחבי הארץ מדרום הדרום ועד צפון הצפון.

סיפורי השחה מפעמיים נתרחו עמו למען הפלג הספרים והשעתם לחפזות מרוחקים ושיירות נדחות, כמו ליוה אותו בדרכו בעל הדרש משנו וככותו חפפה ושכנה עלי.

באותה העת החתין יהודה מאיר מליולי חלל הבית המציק בקול מצהלות, נפשו ייחלה לקל יושועה להעניק לו בחנת חסד זרע של קיימא, בזכות ההפצה סבר והתפלל כי תקדם יושועתו לבוא.

ועתה בני ישראל הקוראים אצרת זו, אם עומדים אתם שבו, ואם יושבים הנכם בכפו חים צוננים לכוס והוריקו לחרונכם, ואם הכוס מלאה כבר לפניכם שתוה כעת.

אחרי כל זאת מעו והאוינו למתרחש: י"ג אדר בשעה שבע בבוקר. הוא החודש. הוא היום. הוא השעה.

בנות תשע"ו בחודש יום, שעה זו העביר יהודה מאיר את המגילה האחרונה לקונה המאושר, ובכך חתם את המסכת

בחן את עצמך

- ביצד שייך לומר שיעקב ביקש מיוסף שיעשה חסד של אמת לקברו, הלא הבטיח לו את שכם בחלקו?
א. הבטחת שכם היתה לאחר מכן.
ב. נתן לו את שכם על שכר שהתעסק בעצם קבורתו, אמנם החסד היה מה שהתחייב לו שיעלהו מארץ מצרים.
ג. נתן לו את שכם, כשכר על שהניח את כתר מלכותו לאחר קבורתו.
ד. כל התשובות נכונות.

(זרע משנו פרישת יוחי מאמר ה, מובא בגיליון המפורא)

טוב שמוע

יומא דהילולא של הגה"צ
רבי יצחק הכהן הוברמן זצ"ל
הרב מרעננה
מחבר ספרי בן לאשרי ברכה משולשת
ביום י"ג טבת תשל"ז
מנוחתו כבוד בהר המנוחות
ניתן להשיג את ספריו הקדושים שהם סגולה גדולה לישועה בזה ובבא בטלפון 05276-97791

להארות משוב וכן לקבלת העלון במייל lk0772027554@gmail.com